

Ajánlom ezt a kötetet Beninek és Lilinek!

Az új óvoda

Az ötéves Szofi izgett-mozgott az autó hátsó ülésén. Szemét le sem vette az óvodába vezető útról. Anya azt mondta neki, hogy a Pillangó csoportba fog járni.

Szofinak a tavasz közepén azért kellett új óvodát kezdeni, mert a szüleivel elköltözött egy másik városba.

A lány az ölében lévő játékbabát most annyira szorította, hogy szinte elfehéredtek az ujjai.

– Ugye velem jössz az oviba? – kérdezte Szofi a babától. – Jaj, annyira izgulok! Mi lesz, ha senki nem játszik ott velem?

A baba kedvesen mosolygott, de nem felelt. Szofi szomorúan letette a játékot. Figyelme újra az útra terelődött, amikor surrogó hangot hallott. Körbenézett, de nem látott semmit. Mikor már azt hitte, hogy csak a képzelete játszik vele, akkor valami meghúzta a vörös copfját.

Szofi ekkor meglátta, amint a válla mellől egy apró pók ereszkedik le a hálóján.

– Szia! Lulu vagyok, a képzeletbeli barátnőd –
mutatkozott be boldogan. – Bocsánat, hogy
meghúztam a hajad, csak azt akartam, hogy
észrevegyél.

Szofi kíváncsian a póklányt nézte. Lulu egyáltalán
nem hasonlított azokra a pókokra, akik a kertben

laktak. A hosszú pillák alól nagy szemek pislogtak, az arcáról pedig kis szeplők mosolyogtak.

– Nagyon szép vagy – ámuldozott Szofi.

– Te képzelteél el ilyennek – kacstintott Lulu.

Szofi meglepődött. Lulu rögtön magyarázatba kezdett:

– Pontosan három nappal ezelőtt. Anyától kértél papírt, ceruzát és lerajzoltál engem.

Szofinak eszébe jutott az emlék. Éppen a kedvenc bogaras-pókos könyvében nézegette a képeket, amikor azt találta ki, hogy rajzol egy lány pókot. A legszebb ceruzáit használta fel hozzá. Az elkészült pók annyira jól sikerült, hogy azt kívánta, bár igazi lenne.

– Hát, tessék, itt vagyok – húzta ki magát büszkén Lulu. – Egyenesen Képzeletországból érkeztem. Én szívesen elkísérlek az oviba.

Szofi sikkantott egy nagyot örömeében.

– Még soha nem vált valóra egy kívánságom se!

– Ez biztos a szíved mélyéből jött – kacagott Lulu.

– A szívből jövő kívánságok mindig valóra válnak.

Szofi szeretett volna eldicsekedni anyának Luluról, de a póklány püsszegni kezdett.

– Ő nem lát engem – mutatott anyára. – Csak te látsz, hiszen te találtál ki.

– Oh – csendesedett el Szofi.

Lulu közelebb mászott a lányhoz.

– Biztos jól fogod érezni magad az új oviban – mondta kedvesen. – Hiszen az előző óvodát is annyira szeretted.

– Ott még legjobb barátnőm is volt, Kittinek hívták. Kár, hogy ő nem jöhetett velem – sajnálkozott Szofi. – De honnan tudsz a régi ovimról?

– A képzeletbeli barátod vagyok. Te találtál ki, így mindent tudok – kacintott Lulu.

– Ebben az új csoportban nem ismerek senkit – sóhajtott Szofi. – És, ha nem lesz kivel játszani?

– Anyával szoktatok játszótérre járni. Ott is idegen gyerekekkel játszol. Szerintem az óvoda pont olyan – mosolygott Lulu.

Szofi elgondolkodott. Tényleg szerette a játszótérrel. Mindig talált valakit, akivel csúszdázott vagy homokvárat épített.

– Mikor a mérleghintához keresek párt, akkor bátor vagyok – vallotta be Szofi. – Talán az új